ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА CXII, БРОЙ 11 | СОФИЯ, 16-31 МАЙ 2012 г. | ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com, bg.synpress@gmail.com | Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

ТЕМА НА БРОЯ:
Вяра и Просвета

ЦЪРКВА И ОБЩЕСТВО

† *КИРИЛ*
Патриарх Московски и на цяла Русия

Православната вяра – основа на културната ни идентичност
Стр. 6

АКТУАЛНО

Татуировките – в търсене на корените
Стр. 1-4

РЕЛИГИОЗНО ОБРАЗОВАНИЕ

БПЦ с грижа за духовната просвета
Стр. 1-7

Вярата бе техният живот

Христос ви облажава, св. Баташки мъченици, защото, претърпели невиждани мъчения заради Него, се обогатихте със съкровищата на Царството Небесно. Отвърнахи с Христова кротост на мъченията, наследихте новата земя. Останали до смърт верни на Божията правда, достойно се наситихте и синове Божии се нарекохте.

Стоим пред вас, такъв „голям облак свидетели", и се питаме: с какви похвални венци да ви увенчаем; с какви красиви песнопения да ви възпеем; с какви боговгласни слова да ви възвеличим... По вашите молитви Бог дарува вдъхновение свише на църковни песнописци да ви съставят богослужебно последование, да изтрогат с въдишки словата на чуден Акатист във ваша прослава, да се изпитат в молитвено уединение светите ви ликове и те да бъдат поставени точно там където трябва – в църквата „Св. вмца Неделя".

Из словото на Пловдивския митрополит Николай, 17 май 2012 г., Батак

За честването на св. Баташки мъченици четете на стр. 8

От **18** до **20 май 2012 г.**, по решение на Св. Синод на БПЦ Рилската света обител бе домакин на Първата работна среща за духовна просвета, катехизация и култура в БПЦ, в която взеха участие представители на епархиите на БПЦ. По време на срещата

участниците, во главе с Негово Високопреосвещество Ловчанския митрополит Гавриил, ръководител на Културно-просветния отдел при Св. Синод, обсъдиха проектостратегия за духовна просвета, катехизация и култура в БПЦ-БП и излязоха с ДЕКЛАРАЦИЯ и ПРИЗИВ, които може да прочетете на ***стр. 7.***

Татуировките – в търсене на корените

Лятото дойде, хората по улиците се поразголиха и татуировки зананичаха откъде ли не – пълзяли по глезените, кацнали на шията, на гърба, обвили се около ръката... Млади мъже и жени едва дочакаха топлите дни, за да покажат на света „новите си придобивки". За да не останат по-назад от световните и родните ни кинозвезди и попизпълнители, все повече подрастващи, младежи и дори възрастни хора със сериозни професии прибягват към един от най-модните в наши дни способи за украсяване – татуировката – „добрата стара татуировка", която през последните години от привилегия за най-висшите слоеве на обществото се превърна в част от имиджа на харесваните, богатите, известните.

И все пак, едва ли бихме се замислили сериозно за това поредно модно увлечение, ако един ден порасналото ни дете не ни заяви, че възнамерява да си направи татуировка или ни изненада с такава и нас не ни обхване смущението: съвместимо ли е това с християнската вяра и кръщение **и какво да кажем на детето си в такъв случай.**

Думата „татуировка", tattoo, е производно от „tatau" (Таити) и „ta-tu" (Маркизки острови), и означава „маркиране, белег, знак, рана" и за първи път е спомената в записките на изследователя Джеймс Кук през 1769 г. за експедицията му до Южния Пацифик. Тя представлява вкарване на багрилно вещество под кожата чрез пробождане или нараняване.

Произходът на татуировката се крие в далечното минало на човечеството

Тя има дълга и интересна история, която носи белезите на шаманизма, магизма, идолопоклонството и демонизма.

Инструменти за татуиране – острита от глина, камък и кост, използвани преди 10000 и 38000 г. пр. н. е. са открити на различни места в Европа, а най-древното запазено свидетелство за татуировка е открито на кожата на човек от Бронзовата епоха, тяло на когото е пролежало повече от 5300 години в ледовете на Алпите, на самата граница между Австрия и Италия, и е открито през 1991 г.

На стр. 4

ИНТЕРВЮ

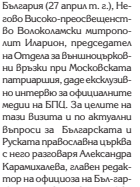

Невъзможно е да обичаш Бога, а да не обичаш Църквата

† Волоколамски митрополит ИЛАРИОН (Алфеев)

Въпрвия ден от официалното посещение на Московския и на цяла Русия патриарх Кирил в България (27 април т. г.), Негово Високо-преосвещенство Волоколамски митрополит Иларион, председател на Отдела за външнокоцърковни връзки при Московската патриархия, даде ексклузивно интервю за официалните медии на БПЦ. За целите на тази визита и по актуални въпроси за Българската и Руската православна църква с него разговаря Александра Карамихалева, главен редактор на официоза на Бъл-ларската православна църква „Църковен Вестник" и редактор „Новини" при Официалния сайт на БПЦ-Българска патриархия.

– Ваше Високопреосвещенство, Вие не за първи път посещавате България, с какви мисли и чувства идва руската делегация на тази визита и какви са Вашите конкретни очаквания от нея?

– Ние съпровождаме светейшия патриарх Кирил, който многократно е посещавал България още в качеството си на председател на ОВЦС и който за първи път посещава България в качеството си на предстоятел на РПЦ. Според съществуващата традиция новоизбраният патриарх на една или друга поместна църква посещава другите поместни църкви за братско общение с техните предстоятели. Визитата в България се очаква отдавна, за нея още старателно се подготвяхме и с най-искрени и сърдечни чувства и симпатии към Българската църква и българския народ пристигаме на българска земя.

– В рамките на това посещение, освен официалните срещи между двамата патриарси, предвиждат ли се и други събитващи разговори в по-делови и работен стил?

На стр. 3

Дяконско ръкоположение във Велико Търново

На **20 май**, Шеста Неделя след Пасха – на Слепия, Негово Високопреосвещенство митрополит Григорий отслужи Божествена света Литургия в катедралния храм на Велико Търново „Рождество на Пресвета Богородица". В съслужение с архиерея бяха: свещ. ик. Асен Иванов, прот. Добромир Димитров и свещ. Зоран Мамучевски.

По време на светата Литургия митрополит Григорийръкоположи за дякон богослова Десислав Йовчев, който получи духовно име Давид.

За да вземат молитвено участие в богослужението и в ръкоположението на новия дякон, в катедралния храм бяха дошли ректорът на Великотърновския университет проф. Пламен Легкотуп, общинският съветник инж. Николай Николов, преподаватели и студенти от Великотърновския университет, както и множество граждани и гости на старата столица.

В края на богослужбата архиерят поздрави новоръкоположения дякон Давид с встъпването му в първата степен на свещената йерархия и му пожела усърдие и ревност при изпълнението на възложеното му дяконско служение.

Петър БАНЧЕВ

Архиерейска св. Литургия в Лозенската планина

В неделния ден, **20 май**, Негово Преосвещенство Знеполски еп. Йоан, викарий на Софийския митрополит, оглави св. Литургия в храм „Св. Константин и Елена", намиращ се в местността Левака в Лозенската планина. В съслужение с епископа в богослужбата взеха участие их. Цинко Тотев – епорийски свещеник в с. Лозен, протойерей Емилиян Костадинов, председател на храм „Св. пророк Илия" кв. „Дружба", свещеник Иван Плещов от гр. Елин Пелин и дякон Лъчезар Вълков.

Въпреки дъждовното време мнозина християни се бяха изкачили на труднодостъпното планинско място, където е изграден прекрасен малък храм, посветен на св. равноап. Константин и Елена.

В края на утренното богослужение еп. Йоан пострига за четец и певец на БПЦ 13-годишния Стоян от Лозен. Владиката му пожела да бъде усърден в служението и го прикани да продължи образованието си в Софийската духовна семинария, където да натрупа познание и опит в църковно-богослужебния живот на Църквата.

След св. Литургия бе отслужен празничен водосвет в чест на предстоящия храмов празник. Епископ Йоан освети многобройните хлебни приношения и приготвеното ястие, от които всуисуа всички присъстващи.

С благопожелание за по-чести срещи лозенчани изпратиха епископа и придружаващите го духовници.

Весела ИГНАТОВА

Храмов празник в с. Богданци, Тутраканско

На празника на светите равноапостолни св. Константин и Елена храмовия си празник отбеляза едноименният храм в китното добруджанско село Богданци.

С благословението на Негово Високопреосвещенство Руренския митрополит Неофит архиерейска св. Литургия отслужи неговият викарий – преосвещеният Месембрийски епископ Яков.

Храмът посрещна енориаши и гости благолепно украсен. На входа беше поставен килим, осеян с рози. В богослужението участие взеха: архиерейският наместник на Тутраканска духовна околия ставр. ик. Илия Тонков, енорийският свещеник Йордан Кунарев и протодякон Кирил Синев. Песнопенията бяха изпълнени вещо от братствения хор към храм „Св. Николай" в Туткан.

Макар и малък, празнуващият храм беше изпълнен с благоговеен народ. Св. Литургия премина в приповдигнат дух. След нея на двора беше отслужен водосвет и осветен приготвеният за раздаване корбан. Всички бяха порьсени за здраве и получиха нафора. След това, благодарение на щедри спомоществователи и жителите на селото, всички присъстващи бяха поканени на празничен обяд в сградата на читалището.

След като отпътува от с. Богданци, преосвещеният епископ посети новосградия се благолепен храм в с. Белица, Тутраканско, чието благоустрояване тече с пълна сила и в най-скоро време ще бъде завършен. Той разгледа храма и даде някои практически напътствия за неговото довършване.

Милен БАКАЛОВ

Празникът на св. равноапостолни Константин и Елена в с. Мирково

Между Стара планина и Средна гора един малък параклис се възвисява над околния пейзаж. От това място поглеждът спира в склоновете на двете български планини и кара наблюдателя да се замисли за Създателя на тези дивни земни красоти. Параклисът, намиращ се между селата Мирково и Смолско, Пирдопска духовна околия, е посветен на св. равноапостолни царе Константин и Елена. Той е притегателно място както за местните, така и за всички, които преминават от тук.

На **21 май** Негово Високопреосвещенство Ловчанският митрополит Гавриил премина Балкана, за да отслужи по традиция св. Литургия тук. В съслужение с владиката участваха прот. Емил Якимов и прот. Николай Славчев.

След службата митрополит Гавриил отслужи водосвет, благослови и поздравили вярващите с духовного тържество.

Радостта от празника на равноапостолния бе двойно по-силна поради това, че на същия ден, но преди 32 години, митрополит Гавриил с бил въведен в йеродяконски чин.

Ловчанска митрополия

Молебен за Перник

В тези дни, когато София чества паметта на двама софийски мъченици за вярата – св. Георги Най-нови и св. Терапонт, с благословението на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Максим в Софийска епархия започнаха да се извършат молебени от последованията на Великия требник за духовна подкрепа на потресените и уплашени вярващи от земетресенията през последните дни. Чете се допълнително и „Канон при опасност от земетресения", който се състои от три молитви със стихири, определени да се четат винаги при земетресение или когато има опасност от такова.

Молебените са предстоявани от Негово Преосвещенство Знеполския епископ Йоан, викарий на Софийския митрополит. Съслужат презвитери от софийските храмове и от съответного храмово духовенство, където се четат последованията.

Първите моления към Владиката и Господар на небесата и земята започнаха на **26 май**, с призвания зов към св. Георги Най-нови Софийски в Ротондата. Молитвите бяха прочетени и по време на тържествената възкресна вечерня в памет на св. Терапонт Софийски в старинния митрополитски храм „Св. Петка".

На **27 май** по покана на кмета на гр. Перник г-жа Росица Янакиева молебенът бе извършен на централния площад в този най-пострадал от земетресението град, пред катедралния храм „Св. Йоан Рилски". В храма само преди няколко години (2009 г.) бяха донесени и мощи на Рилския светец, с което градът прие тържествено св. Йоан Рилски Чудотворец за свой покровител. Днес те бяха изнесени пред храма ведно с иконния свят лик, св. Евангелие и Кръст за извършване на молебена.

Въпреки неспирния дъжд и почвините дим множество вярващи изпълниха площада и със свещ в ръка обединиха своя молитвен взлъзлак към Твореца на света и Неговите светии за изпросване на духовна и телесна подкрепа.

В молебена участие взеха софийските свещеници: прот. Антоний Алексиев, свещеник. Александър Величков, свещеник. Кирил Дидов, прот. Кирил Попов, храмовото духовенство, свещеници от града и дяконите Иван Петков и Лъчезар Вълков.

В края на молитвите с мощите на св. Йоан Рилски в ръце епископ Йоан благослови потресения от бедствието народ и произнесе прочувствена, поучителна проповед, в която призова всички да се обичат един другиму с онази любов, която е присъща на старата традиция на града. Да се утешат и да се обърнат към вярата в Онзи, Който е казал: „Където са двама или трима в Мое име, там съм и Аз". Призова за жива проява на съчувствие и разбиране. И напомни, че именно тези мощи, които държи в ръце не са позволили да пострада никой в този град – град на св. Йоан.

Накрая раздаде за благословение на всички по иконка с образа на светеца и книга за подготовка към изповед и св. причастие, на всички, които пристъпиха към целуване на св. мощи. А дъждът утихна, за да подкрепи и видимо думите на викария на Софийския митрополит.

После Знеполският епископ с придружаващите го ик. Александър Величков и експерта по техническите въпроси на св. Софийска митрополия г-н П. Георгиев бяха приети от кмета на гр. Перник г-жа Росица Янакиева и гл. архитект на града г-н Михайлов, за да обсъдят съвместно най-належащите и спешни действия за морална и материална подкрепа в района. Бе решено Софийска митрополия спешно да изпрати технически оглед на храмовете, които са пострадали в селата Дивотино, Чуйпетлово, Мещица и др., както и да се започне веднага с ремонта на катедралния перникски храм. При това, молебените из района да продължат за утихване на земята, въпреки непокерния дъжд и укрепяване на духовните сили на вярващите.

Анула ХРИСТОВА

От стр. 1

– Светейшият патриарх Кирил и членовете на съпровождащата го делегация ще се срещнат не само със светейшия патриарх Максим, но и с членовете на Светия Синод на БПЦ. Днес непосредствено след приближаването ще бъдат обменени приветствия между двамата патриарси. След това ще се състои разговор между членовете на СВ. Синод на БПЦ и членовете на официалната ни делегация, по време на който ще обсъдим актуални въпроси, бъдещи поместните православни църкви.

– Имате предвид актуални въпроси за отношенията между двете поместни църкви или въпроси касаещи цялото общество?

– Въпроси касаещи нашите две поместни православни църкви и цялото Вселенско православие, защото ние не бива да забравяме, че поместните православни църкви Всички заедно представляват единна Църква. Макар и разделени от административни граници, ние сме единни в нашата Вяра и в отношението си към съвременните проблеми на света. Затова е изключително важно да се срещаме и да обменяме мнения, да сверяваме своите позиции и да споделяме своя опит и виждания.

– Преди няколко години ни имахме сериозни проблеми с разколниците в България. Тогава РПЦ и другите сестри поместни православни църкви оказаха много важна и струва ми се, решаваща помощ на БПЦ в разрешаването на този проблем. Спомням си Вашето посещение в София през 2009 г. В качеството Ви на председател на ОВЦС за Работната среща в Бояна и срещите на високо ниво, които осъществихте тогава. За нас, като сестри православни църкви, е естествено и закономерно оказването на такава помощ, но бихте ли приложили онзи критичен период и да ни кажете: какво по-конкретно Ви мотивираше в оказването на тази подкрепа за БПЦ?

– Апостол Павел казва, че ние Всички съставяваме едно тяло и ако страда един член на това тяло, страдат и останалите. Когато Вашиякра проблем в някоя от поместните православни църкви, още повече в такава братска и близка за нас Църква като Българската, ние, разбира се, не можем да останем равнодушни и при молба от тази Църква ние се отзоваваме и идваме на помощ, за да споделим своя опит. За съжаление и ние в нашата Църква имаме пеканния опит на разколите и разединението, в това число и тези, които оставят непреодолени догеса. В такива случаи е от изключителна важност каноничните поместни православни църкви да се подкрепят и да проявяват солидарност една към друга.

Неминаеми са в Във Всички страни гражданските власти в нужната степен разбират каноническата структура на Православието и са в състояние и готовност да разграничат истинската Църква от самозванците, каквито са разколниците. Категорично заявената подкрепа на другите поместни православни църкви е много важна не само за да се съхрани тази солидарност, а и за да стане тя видима за обществото, с което Църквата се намира в диалог. Тоест за Всички в обществото да стане ясно, че единствената канонична Църква на територията на една или друга страна е тази, с която останалите православни църкви са в канонично общение. Не разколниците, не самозванците – тези, които си присвояват едни или други титли, а канонически легитимната Православна църква. Каквато В България Винаги е била и ще бъде Българската православна църква Во главе с патриарх Максим.

– Тази така категорично изразена солидарност от страна на другите поместни православни църкви ни предизвика они зи образ В отношението на държавните институции към проблема с разкола, обрат на който стана *нахже свидетели след Вашето посещение В София през март 2009 г.?*

– Аз мисля, че това неизмянно е способствало за преодоляването на разкола, макар че това би могло да се Види по-добре и да се оцени от Вас тук, отколкото от нас. Нашата задача В такива случаи се изразява В това: когато ни помолят – да окажем нужната помощ и по-голямата си част, има доверие на Църквата. Колкото и някои да се старают да подронят и разколебаят това доверие, то е дълбоко Вкоренено В душите на хората.

– Определени публични личности В България изказват твърдения, че РПЦ, като най-голяма и многочислена Православна църква В света, има доминираща роля В православния свят и В отношенията си с БПЦ. Как бихте отговорил на тези спекулации?

– В Православната църква имаديتيث, който се е оформил през Вековете и който определя реда на старшинството на поместните православни църкви, В него РПЦ заема пето място. В съответствие с тозиديتيث се устройват отношенията между поместните православни църкви. Руската православна църква няма и не изказва никакво желание да променя своето място В тозиديتيث и да заема по-първенствуващо място. Действително, и това за нікоаз не е тайна, че РПЦ е най-голямата по численост Православна църква, тя притежава огромен авторитет и В Русия, и В Украйна, и В Беларус, Молдавия и В други страни, където тя присъства и се получва с определено Влияние, и В международните отношения. Но този свой авторитет и Влияние РПЦ употребява изключително за това да слоти още повече православните църкви и за преодоляването на конфликтите и разделенията, когато, за съжаление, Все още съществуват Вътре Във Вселенското православие. Нашата обща задача е максимално да сближим и консолидираме православните църкви и да издигаме техния авторитет, а Всяка Визита на Светейшия патриарх Кирил В тази или онази поместна православна църква има за цел именно тази високоблагородна задача.

– Следейки медите и В Русия, и В България, напоследък се забелязва една масирана атака срещу авторитета на Църквата. Как според Вас трябва да Възприемаме тези опити за дискредитиране на Църквата и нейното духовенство?

– Първо, искам да изтъкна, че хора, които казват: аз Вярвам В Бога, но не Вярвам В институцията на Църквата, само себе си заблуждаят. Невъзможно е да обичаш Бога, а да не обичаш Църквата, не може да си Вярващ човек и съществуването публично да хулиш Църквата и кмира и, а за съжаление, някои лица правят именно това. Аз мисля, че тези, които не симпатизират на Църквата, се дразнят и се опасяват от нейната активна Жизнена позиция. Те очакват от нея единство да удовлетворява религиозните потребности на населението: да кръщава, Венчава и опява. А ние считаме, че Църквата съществува, за да преобразява Жива на хората: на родите и на обществото, и да оказва оздравяващо нравствено Влияние Върху Всички сегменти на обществения живот. Затова тя трябва да присъства Във Всички сфери на обществения живот и открито да изказва своята позиция. Друг Въпрос е, че ние на никого не натрапваме тази позиция. Приемат я тези, които искат това, а които не искат – не я приемат.

Що се отнася конкретно до създалата се В Русия ситуация В публичното пространство и средствата за масова информация, за това способства лошо отчетене на обстоятелствата. Всичко това започна с изказване от амвона на храм „Христос Спасителя" на група лица, които предизвикаха много остра обществена дискусия и поляризиране мненията. Последваха активе на Бандализъм и светотатство, които предизвикаха справедливо Въмущение и дълбока болка В православните Вярващи. Всичко това беше съпроводено от кампания В СМИ, която В значителна степен смаше порьчкой характер. Мисля, че отговорят, които даде нашата Църква на Всичко това, когато на Томина неделя десетки хиляди хора се събраха около храма „Христос Спасителя", за да се помолят заедно на Бога, беше точно този отговор, който днес Църквата може и трябва да дава на подобни провокации.

Освен това мисля, че общувайки с Външния свят, ние винаги трябва да даваме на хората позитивно послание и, ако хора носещи дори църковно расо, но нетоторизиращи от Църквата да говорят от нейно име, изказват своите частни мнения В СМИ и говорят с агресивен тон, разбира се, това не помага на нашето църковно дело. Важно е оторизираните от Църквата лица да разговарят с хората на понятен за тях език, на който те ще откликват позитивно.

– А тези послания на Църквата по актуални за обществото Въпроси към кого са адресирани – към Вярващите православни християни ли, или към всички? И могат ли тези послания да повлияят на невярващите хора?

– Мисля, че тези послания трябва да са адресирани към цялото общество. Разбира се, на първо място към църковното изпълнение, но и към Всички, които са готовби да чуят нейния глас. А В действителност тези хора са много. Несравнимо повече от тези, които застават В открита опозиция на Църквата. И ние Виждаме, че например В православна Русия патриархът се Въпрекма не само като глава на православното духовенство, а и като авторитетен духовен лидер за Всички и Църквата играе обединяваща роля В цялото постсъветско пространство. Нейното Влияние излиза далеч зад границите на нейните собствени канонически граници.

– В Русия религиозното образование В светските училища вече е факт. Какви са обществените очаквания и очакванията на Църквата от това образование?

– Нашите деца имат право да познават своите православни корени, своите традиции. И ние не смятаме, че отделянето на Църквата от държава и на училището от Църквата трябва да означава, че В училището може да се преподава само атеизъм или история на религията, преподавана на неутрална територия от хора непринадлежащи към никоя конфесия. Ние В никакъв случай не Въпримаемяваме да превръщаме класната стая В трибуна за проповеди, но нашите деца трябва да познават своята религия – религията на своите преди, затова ние се борехме и продължаваме да се борим за изучаването на религия В светските училища.

– Какви са приоритетите, които стоят пред оглавяваня от Вас ОВЦС – отдел, който наследихте от настоящия патриарх Кирил? И какВа е ролята на подворията на РПЦ В осъществяването на тези цели?

– ОВЦС съществува Вече 66 г. В РПЦ и В течение на Всички тези години той е бил и си остава Свързващото звено между РПЦ и Външния Свят. В това число и В отношенията между Руската патриархия и другите поместни православни църкви. Важна роля В усилията ни по укрепването на това православно единство, към което се стреми РПЦ, имат нашите подвория. Подворията са като църковно посолство и ако между Държавите отношенията са на най-високо ниво, то ме обущват чрез посолства. Така и В православния свят – когато има високо ниво на Взаимно разбирателство и близки отношения, се създават такиВа подвория, които играят ролята на църковни посолства. РПЦ има такиВа отношения със семейството на православните църкви, В това число и с БПЦ.

Своята задача като председател на този отдел аз Виждам на първо място като защита на Руската православна църква на международноправната арена и укрепване на международноправното единство, като едното не бива да става за сметка на другото.

Тук, разбира се, се изисквам определени навици и способности да разговарял с хората, когато те се сблъскВат с никакВи конфликти на интересите. С Божия помощ носим това служение и аз се надявам да го носим и занапред за благото на нашата св. Православна църква, за благото на цялото Вселенско православие.

ИНТЕРВЮ

Невъзможно е да обичаш Бога, а да не обичаш Църквата

Татуировката в търсене на корените

От стр. 1

Тялото е било под леда през всякакъв тип години, така че самото то, дрехите и оборудването на древния ловец са изключително добре запазени. По тялото са открити 58 татуировки във формата на точки и линии – кръст на вътрешността на лакото коляно, шест правоъгълни, дали 15 сантиметра по-горе от бедрените и многобройни успоредни линии на глезените – и то на вероятно е било нещо нормално за хората от неговото време. Татуировки са открити и по останки мумии датирани на от 4000 г. На изсушалата кожа на мумията на жрицата Амонет например (2160-1994 г. пр. Р. Хр.) всяко от ямките е обозначено с точка на черти по ръцете, поете в около тяло. На друга, когато е от 5-ти век преди Христовото раждане, в Лиян, бяла отпечати рисунки с изображения на съдържанието, почитано по онова време в Египет на божеството.

Изображенията на змии, или животни, вероятно тотеми, и стрелоните демони са характерни за цялата епоха. Непосредствено след Втората светлина войни при разкопки същества откриват в дадени гробове, Ал-Гиза, Ямасе Ямасе, да, редица от предмецки Ал-Гиза, Ямасе Ямасе. В гроб № 2 учените се натъкнаа на много добре запазен скелет, кожа, покрита с сложни цифрови татуировки с изображения на митологични персонажи. През 1993 г. е роб на високоплатовия колоритен Ужок е открита добре запазена мумия на жрица от XVIII век.

В ерата на Великите географски открития се разкрива интересен факт за историческите кръстоносци. Ирландци се от ислиане през 1769 г., капитан Джейкъ Бъл домъсе от Тасмания, Ирландия, Англия, Франция, Германия, Австрия, Унгария, Русия, Полша, Гърция, Турция, Сирия, Палестина, Египет, Ирак, Иран, Индия, Китай, Корея, Япония, Индонезия, Сиам, Малайзия, Сингапур, Филипини, Австралия, Нова Зеландия, Канада, Мексико, Бразилия, Чили, Перу, Боливия, Парагвай, Уругвай, Аргентина, Африка и Океания.

Мнозина от Нова Зеландия татуират лицата си с маскообразна татуировка наречена „моко", която е така индивидуална, че на началото на миналия век те продавали земи на англинските мисионери, като вместо подписи изобразяваа си моко".

Автори, като Херодот, Хиппократ, Ксенофонт, сочат отдавнашния факт, че на всяко тяло, дадено от природата, е свойствено да се „украсява" с рисунки, символи, знаци, фрески и дрехите.

Дъбоков корени в християнство ни навиа мъ тъ татуирането и на Балканския полуостров. Историци и писатели, като Херодот, Страбон, Плиний и др., описват в своите трудове обичките за татуиране на Балканите и в съседните тетритории.

Славяните за нанасяне то на татуировките използували главни инструмени или печати наречени „дитъгадъ", които бяла дрехи необходими в магическа ритуала на култа към плодородие, тъй нарекъ, духовде, вампири, караконджули, самодиви, които живеели редин т ч и в колибите на хората спокойствие. Сред често използваните декоративни изображения са драконът, лъвт, разкъсва, различни антилопи и редин животни. Инвесто е и изображения на древния диоломат Ибн-Фадлан, дадъ тарашо от 921-922 г., за тъ ритуалите, наблюдавани на русите, населяващи по-горе Волга, и на хазарите, наблюдавадъ от местните жители татуировки от онова доба, на които са изобразени изображения на растителни и животинските видове и различни символи.

С разпространяването на християнството обичаят на татуирането като съдържание на християнскотъ е обреди започнал да се изкоренява сред покръстените народи. През 787 г. тогавашнит папа Адриан I отхвърлил „Ибн Фадлановия ритуал" в строго то забранява. Забраната била потвърдена от Шестия вселенъ ски събор, проведен в Ерусалим през 692 г.

В ерата на Великите географски открития се разкрива интересен факт за историческите кръстоносци. Ирландци се от ислиане през 1769 г., капитан Джейкъ Бъл домъсе от Тасмания, Ирландия, Англия, Франция, Германия, Австрия, Унгария, Русия, Полша, Гърция, Турция, Сирия, Палестина, Египет, Ирак, Иран, Индия, Китай, Корея, Япония, Индонезия, Сиам, Малайзия, Сингапур, Филипини, Австралия, Нова Зеландия, Канада, Мексико, Бразилия, Чили, Перу, Боливия, Парагвай, Уругвай, Аргентина, Африка и Океания.

Мнозина от Нова Зеландия татуират лицата си с маскообразна татуировка наречена „моко", която е така индивидуална, че на началото на миналия век те продавали земи на англинските мисионери, като вместо подписи изобразяваа си моко".

„Когато Кортез и неговите конкистадори пристигнали на брега на Мексико през 1519 г., те бяли уверени да открият, че местните жители не са почитали дяволите, а бяли християни, с ритуали, свързани с кръщенето, с изповедта и с причастието и с чест от древните християнски ритуали, свързани с кръвопролитие, с ритуали, свързани с изповедта и с причастието, с ритуали, свързани с изповедта и с причастието, с ритуали, свързани с изповедта и с причастието

ЦЪРКВА И ОБЩЕСТВО

ОБЕДИНЯВАЩАТА СИЛА НА ВЯРАТА И ЕЗИКА

През месец май в Русия, България и други славянски страни ние празнуваме Деня на славянската писменост и култура, отбелязван в деня, в който честваме паметта на светите равноапостолни Методий и Кирил. Какво са ни дали тези светци? Защо техните имена са така скъпи за националното съзнание на славянските народи? Какво означава за нас създаването на славянската азбука и писменост? Въобще

какво значат за всеки народ понятията „език", „слово"?

Езикът отличава човека от всяко друго Божие творение, от „безсловесните твари". Водещият руски филолог и литературовед, военен и държавен деец от XVIII-XIX в. Александър Семьонович Шишков издигнал хипотезата, че самата дума „човек" се е трансформирала от думата „словек", т. е. „словесник", можещ да говори. Действително езикът – това е уникално средство за общуване, за предаване на опит и знания от поколение на поколение, въдигащо човека над останалия животински свят, без което е невъзможно съществуването на човешкото общество, немислимо е неговото интелектуално и духовно развитие.

Следвайки думите на нашия Господ Иисус Христос – „Идете, научете всички народи..." (Мат. 28:19) – светите Кирил и Методий непрестанно се трудили, за да получат нашите далечни предци на роден език достъп до живителния източник, до непресъхващата съкровищница на мъдростта – Словото Божие, което е било и ще бъде актуално във всички времена на човешката история. Заедно с образованието и културното развитие славяните се напоявали и с евангелското благовестие. Христовото учение и неговите нравствени постулати били възприети с голяма обич от славянските народи, които пренесли своята вяра през много страдания и изпитания.

След приемането от българския св. княз Борис I християнството и придадени му статут на официална държавна религия, в страната се появили ученици на св. Братя просветители, занимаващи се с преводи на богослужебна литература. Те основали книжовни центрове в Преслав и Охрид. По такъв начин България не само станала първата славянска страна, приела християнството, но и първата, получила богослужебни и богослужебни книги на славянски език.

Църковнославянският език, който ние използваме в литургическата практика, има вече повече от десет столетия история и произлиза от апостолските трудове на славянските Първоучители. До началото на XVIII столетие в Русия църковнославянският език бил многофункционална лингвистична система: на него са написани предимно както древноруската художествена литература, така и научно-богословски трудове, а също и официални държавни документи. Може да се създаде пъхливото впечатление, че църковнославянският език е безтотен фундамент, завинаги застинал в миналите векове и нямащ право на развитие в съвременната Църква. Това не е така, тъй като и днес той живее, което е видно от сравняването на богослужебни текстове, съставени в различни епохи, включвайки и служби на светите руски новомъченици и изповедници, просияли в годините на жестоките гонения през XX век.

Удивително е усещането, когато осъзнаеш, че езикът съединява не само нинездравствуващите членове на Църквата, но и преселилите се в горния свят. Светите преподобни Антоний и Теодосий Печерски, преподобните Сергий Радонежки и Серафим Саровски, преподобният Йоан Рилски и множество други православни славянски светци се молили на един език, макар и той да преживявал развитие. И ние трябва да се отнасяме да съхраним тази драгоценна традиция. По мое мнение, необходимо е да положим усилия за съхранение и популяризиране на църковнославянския език сред широк кръг хора.

Наличието на общ език и писменост също е необходимо условие за формиране на държавата, важна съставка на националния суверенитет. Народи, нямащи писменост, бързо слизат от историческата арена, разтворяйки се в по-силна езикова и, съответно, културна среда. За цялата история на човечеството „мъртви" са станали вече повече от 9000 езици. Излезли от употреба езиците даже на тези страни, които не само не били подложени на каквато и да е колонизация, а напротив – в свое време били велики държави, но с времето загубили тоза статус. Специалистите са изчислили, че около половината от съществуващите днес 5-6 хиляди езици ще излязат от употреба и ще изчезнат още към средата на сегашния век. В „Атласа на световните езици, намиращи се под заплахата от изчезване", издаден от ЮНЕСКО, се казва, че 50 европейски езика са на границата на отмиране.

Налага се с тревога да констатираме този факт, че става не само изчезване на езиците на малките етноси и езиците на народи, нямащи държавност, но и се оказва мощен натиск върху източнославянските езици от страна на така наречените „универсални" езици и, на първо място, от английския. За последните две десетилетия руският език бе затрупан от цяла лавина чуждици, чиято целесъобразност се намира под голям въпрос. Мисля, че подобни тенденции се наблюдават и в българския език, тъй като проникването на англицизмите има глобален характер. Характерен е фактът, че посочените чужди думи се намират предимно в бизнеса сфера, в областта на всекидневния език. От една страна, това може да изглежда напълно безобидно – действително някакви думи ги е нямало в нашия обществен живот и икономика, появили са се е мода у определени социални групи към някакви заимствания, чинят чужеродненини аналози са по-кратки и по-прости за произнасяне. Но проблемът се заключава не толкова в естетическото замърсяване на езика с чуждокултурни петна, колкото в измененията в усвоята реч, влияеща върху вътрешния мир на човека. Езикът, неговият строй и звучене, както генетическия код на човека и като звукова обертон незримо носи в себе си информация, оказваща въздействие върху душевното и духовното устройство на личността, а като следствие – върху културата на поведение, в съзидателната сфера.

Говорейки за историята, за националната самобитност на този или оназ народ, ние често употребяваме словосъчетанието „културно наследство". Какво стои зад това понятие освен очевидните за всички неща – литературата, музиката, архитектурата, традиция, обичайте?

Защо е необходимо да отстояваме така своите – национални особености"?

Какво е означавало „културното наследство" за нашите предци? Отговор на тези въпроси може да получим, ако гледаме от религиозна гледна точка. Именно вярата на предците, предадена на нас, била основата на „културното наследство", центърът на живота и мотивацията на далечните ни прадеди. Тя освещавала и вдъхновявала творческата дейност, давала невероятен позитивен заряд за нататъшното преумножаване на талантите, с които Господ надарил човека. Именно затова ние, говорейки за културно наследство, подразбираме неговата първоосновна – нашия Господ Иисус Христос и Неговото Евангелие. Именно затова, говорейки за славянската цивилизация, ние подразбираме християнската цивилизация. Тези понятия са неразривни, защото всичко, от което се създаде съкровищницата на националните културни достижения, така или иначе се корени в духовния живот на народа. Ако ние разбираме какво е движело създателите на културното наследство, благодарение на какво вдъхновение се появили на бял свят произведенията на изкуството, музикалните произведения, архитектурните съоръжения, то трябва да разберем и тяхната първопричина.

Ние сме въпреки духовния и културен опит на предците. Според нашите сили и според нашата воля е: или мъдро да се разпоредим с това наследство, като го преумножим и предадем на идващите поколения, или да го разиграеем подобно на евангелския блуден син и да се харчим с културни „рожкове" (Лука. 15:16). А както е известно, гладните не различават вкуса.

В съвременния свят с неговия стремителен темп на живот, с взаимното проникване на културите и езици, с лесния достъп до огромните масиви информация, благодарение на комуникационните технологии се формира агресивна среда по отношение на националната идентичност. Това е едно от глобалните предизвикателства на съвременния свят, водещо към разтваряне на всичко самобитно, национално в новата културно-идеологическа атмосфера на света. Тенденцията на някоя културна стандартизация, възникваното в обществото на опростени понятия за добро и зло, за нравственост и морал, своеобразната трактовка на правата и свободите на човека малко по малко създават прокрустово ложе за всяка религиозна система, която ще бъде безжалостно адаптирана към новите ценностни реалии. Християнството пък не се вмества във формиращата се координатна система на съвременния свят, което все по-често предизвиква яростна реакция у апологетите на секулярните ценности. И в Европа, и в Русия определени обществени сили все по-настойчиво искат религията да си знае мястото, старая се да я изгонят от обществения живот, ограничавайки я само в сферата на частната практика. На християните често пъти се отказва правото да мотивират своите действия и даже да обосновават, от религиозни съображения, своята гледна точка. Разбира се, в такива условия е много сложно да съумееш да останеш насаме със себе си и да не се подложиш на културна ерозия.

Историческият опит на Русия и България е показал, че опитите да се изгони Бог от живота на хората, както това е станало в съветската епоха, довеждат до негативни последици в обществото и тези рани се лекуват много години. Иска ни се да вярваме, че православна България ще встъпи в Европейския съюз като носителка и пазителка на нашата обща богата култура. Много важно е да съумеем да останем насаме със себе си и да не се разтворим в културната карта на Европа. Аз много се надявам, че евангелските истини, предадени на славянските народи благодарение трудовете на светите равноапостолни Кирил и Методий, ще останат фундамент на нашите национални култури, върху който ще продължат да строят живота и бъдещите поколения.

29 април 2012 г., УпиБИТ, София

Превод: прот. Иван КАРАМИХАЛЕВ

РЕЛИГИОЗНО ОБРАЗОВАНИЕ

Първа работна среща за духовна просвета, катехизация и култура

Декларация от участниците

С любов и тревога за българските деца, ние, участниците в Първата работна среща за духовна просвета, катехизация и култура, конкретизираме, че в европейска България преобладаващата част от децата ни са лишени от възможността за изучаване на учебния предмет Религия-Християнство, както и от него-вото най-благодатно влияние върху въ-питанието и нравствеността им. Нарушават се правата и на техните родители, желаещи децата им да растат в духовност и да получават всестранно образование.

Днешната училищна среда става все по-несигурна и неспокойна. Агресията, нетолерантността и безнравствеността се настаняват безпощадно в съзнанието и живота на учащите се. В българското училище няма предмет, който целенасочено да въпитава нравствени ценности, самодисциплина и отговорност към обществото.

Близо 15-годишната практика на религиозното обучение в българската образователна система и европейският опит показват, че наличието на учебен предмет Религия в задължителната предучилищна подготовка и училищно образование води до безспорни положителни резултати в изграждането на личността.

Лишаването от религиозно образование в България, която е държава – членка на мултикултурна Европа, отнема възможността на подрастващите за цялостно и качествено опознаване на света, в който живеят. Непознаващият своята религиозна и културна идентичност не осъзнава, че неговата свобода стига дотам, откъдето започва свободата на другия.

Затова настояваме да се гласуват законодателни промени с цел учебният предмет СИП/ЗИП – Религия да бъде заложен равнопоставено с останалите учебни предмети: в Раздел А – задължителни учебни часове – в предстоящия за гласуване в 41 НС Закон за предучилищното и училищното образование (чл. 74 ал. 3 от Законопроекта за предучилищно и училищното образование). Също така, намираме за справедливо необходимата задължителност на часовете по **Религия** да бъде съчетана със съблюдаване на демократичното право на всеки ученик да изучава една от вековно утвърдените религии в България, към която то и семейството му принадлежат, или **Етика**, ако убежденията му не са свързани с такава.

Това ще спомогне за изграждането на нравствени и отговорни личности, полезни на обществото, и ще съдейства за съхраняването на етническия и религиозен мир и за отстояването на националната ни сигурност и идентичност. Вярваме, че ще се подходи с държавническа отговорност по тоз националнозначим въпрос.

Призив към всечестния клир и православните християни в Българската православна църква – Българска патриаршия

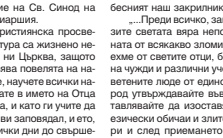

Ние, участниците в Първата работна среща за духовна просвета, катехизация и култура, с голяма духовна радост станахме съпричастни на тази навременна пастирска инициатива, осъществена с благословението на Неговo Светейшество Българския патриарх Максим и по решение на Св. Синод на БПЦ-Българска патриаршия.

Православната християнска просвета, катехизация и култура са жизнено необходими на светата ни Църква, защото чрез тях се осъществява повелята на нашия Спасител: «Идете, научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светаго Духа, и като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал, и ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на света. Амин" (Мат. 28:19-20).

Православният ни български народ страда, когато е далеч от вярата, от Църквата и от Христа. Вече няколко поколения се лутат в безпътица, отчаяние, липса на духовни ценности и смисъл в живота. Това се дължи на духовната непросветеност в нашето общество, за която всички ние сме отговорни. Крайно наложително е да впрегнем всички наши усилия за религиозното ограмотяване и въцърковяване на ближните ни. Да спрем опустошителната дехристиянизация, която лишава народа ни от най-ценното му достояние – спасителната православна вяра!

Православната духовна просвета, катехизация и култура трябва да бъдат дело общо и целенасочено, неотложно и непрестанно. То изисква нашата компетентност, търпение и всеотдайност. Това ни завещава и небесният наш закрилник св. Йоан Рилски.

„...Преди всичко, завещавам ви да пазите светата вяра непорочна и незасегната от всякакво зломислие, както я приехме от светите отци, без да се отдавате на чужди и различни учения. ...Новопросветените люде от единокръвния свой народ утвърждавайте във вярата и ги наставявайте да изоставят непристойните езически обичаи и злите нрави, които доси и след приемането на светата вяра поддържат. Но те вършат това поради простота и затова се чуждят от вразумление."

Нека изоставим безразличието!

Да не бъдем пасивни наблюдатели, а дейни участници в делото на Божието спасение!

Време е за усилен труд, всечестен клир, братя и сестри!

Да изпълним нашата мисия!

Да бъдем истински сеячи на словото Божие! Защото каквото посеем, това и ще израсте. Ако посеем обилно, обилно и ще пожънем!

19 май 2012 г., Рилски манастир

Поход на деца от прицърковните училища в Благоевградска духовна околия

На **20 май**, за втора поредна година се проведе поход на децата от прицърковните училища в Благоевградска духовна околия. Тази година в похода участваха около 80 деца и 20 възрастни, които изминаха пеша пътя от село Полена до местността Добрин махала. Участие взеха деца изучаващи вероучение в прицърковните училища към църквата „Св. Николай", гр. Благоевград, кв. „Грамада", църквата „Успение Богородично", с. Бараково, църквата „Св. архангел Михаил", с. Крупник, и църквата „Св. Петка", с. Полена.

Походът започна от църквата в село Полена с молитва за път и кратка беседа за живота и добродетелите на св. преподобна Петка, на която е посветен и храмът. Пътят до крайната цел – параклиса на св. Атанасий, децата изминаха заедно със своите преподаватели по вероучение и свещеници ик. Величко Христов от Крупник, свещ. Бисер Христов от Полена и свещ. Светослав Кючуков от Бараково, които духовно обгрижват прицърковните училища.

След двучасовия път през рекички и хълмове с бодър дух и добро настроение групата пристигна на определеното място.

Последва водосвет, отслужен от свещениците с активното участие на децата. В проведеха ги след водоосвещението отец Величко припомни на децата за живота на св. Атанасий, за неговата любов

към Бога и всеотдайност в защитаване на православната вяра, за което получил названието „Баща на православните".

За да се подкрепят след пътя, свещениците бяха подготвили обща трапеза, и след молитвата всички сладко похапваха сред зеленина и свежест.

Последваха традиционните игри, които малчуганите с радост и нетърпение очакваха. Редом с дърпането на въже, скачане с чували, скачане на въже, игри с топки и други, награди получиха децата, които внимателно са слушали в часовете по вероучение и по време на богослужеванията и отговаряха бързо и точно на въпросите по житията на светците и православната вяра.

За всички остана незабравим тоз ден, изпълнен с радост, весение и задружност. Макар да се разделихме новите приятели, то не е за дълго, защото само след месец децата ще бъдат отново заедно на православния лагер в манастира „Св. вмчк Георги" в гр. Хаджидимово, организиран от Неврокопска митрополия, с благословението на Негово Високопреосвещенство Неврокопския митрополит Натанаил.

Православен информационен център на Неврокопска епархия

ДУХОВНА СЪКРОВИЩНИЦА

Разговор с Бога

Човекът прошепнал:

– Господи, погледни с мен.

И полските треви запели. Но човекът не чувал. Извикал тогава човекът:

– Господи, погледни с мен.

И гръм с мълния се пльснали по небето. Но човекът не чувал. Оглеждал се човекът наоколо и казал:

– Господи, позволи ми да Те видя.

И звездите ярко засияли. Но човекът не видял и това. Той отново извикал:

– Боже, покажи ми видение!

И пролетта родила нов живот... Но човекът и това не забелязал. Той запалкал отчаяно:

– Докосни ме, Господи, и ми дай знак, че Си тук.

И Господ слязъл и се докоснал до човека. Но човекът прогонил пеперудата от рамото си и си тръгнал.

Утешителни слова

Умрял синът на един праведник. Дошли негови приятели да го утешават.

Влязъл първият и седнал пред него:

– Ще ми позволиш ли да ти кажа утешителни слова?

– Говори.

– Праотец Адам имал син, който загинал, но Адам се утешил в скръбта си. Ще се утешиш и ти!

– Малко ли ми е собствената скръб, та и за скръбта на Адам да си спомням? – отговорил праведникът.

Влязъл друг приятел, седнал пред него и казал:

– Ще ми позволиш ли да ти кажа утешителни слова?

– Говори.

– Йов е имал много синове и дъщери и всички те загинали в един ден. Но и Йов се е утешил. Ще се утешиш и ти!

– Малко ли ми е моята скръб, та и за скръбта на Йов да си спомням? – отговорил праведникът.

Влязъл трети приятел, седнал пред него и казал:

– Ще ми позволиш ли да ти кажа утешителни слова?

– Говори.

– Ще ти разкажа следния случай: Някога строг цар поверил за съхранение на един човек съкровище. Този човек не ял, не спал, все се притеснявал за съкровището. Как мислиш, когато царят дойде да си вземе съкровището, как този човек ще му го върне – с радост или със сълзи?

– Разбира се, че с радост, с чувството за изпълнен дълг – отговорил праведникът.

– Ами кто – на теб Бог ти е дал син, за който си лелеял и който чист си е отишъл от този свят. Не трябва ли да се утешиш с това, че си върнал съкровището, дадено ти на съхранение?

– Ти ме утеши по човешки! – отвърнал праведникът.

Превод: Десислава ШАРКОВА
Източник: diveevo.ru

От стр. 1

Под мъчливите погледи на светите Баташки мъченици, година след тяхната канонизация и прославление, духовенство и гражданство се събраха на 17 май в гр. Батак, за да отдадат подобаваща почит към новоканонизираните мъченици, зверски избити заради тяхната православна вяра.

На богослужбата в навечерието на Неделя" шепнем имената на нашите чеда, близки, приятели, енориаши... На хората, които се обръщат с вяра, надежда и любов към новоявените български светии... Колко силно звучи тук прошението: „Отмий, Господи, греховете на всички, които споменахме тук, чрез Твоята честна кръв по молитвите на Твоите светии"... Сред които Ти нареди и си св. Баташки мъченици..." Както припомни, че още от първите християнски времена свещеници и мъченици с Баташки молете Бога за нас

Вярата бе техният живот

празника, както и на св. Литургия, отлавена от Негово Високопреосвещество Пловдивския митрополит Николай, участие взеха Техни Преосвещества: Стобийски еп. Наум, главен секретар на Св. Синод, Знеполски еп. Йоан, викарий на Софийския митрополит, Велички еп. Сионий, викарий на Видинския митрополит, Агатоникийски еп. Борис, игумен на Бачковския ставропигиален манастир, Браницки еп. Григорий, игумен на Троянския ставропигиален манастир, както и представителят в България на Румънската православна църква ставр. ик. Нелуц Опря, йером. Зотик (Гаевски) от Подворието на Руския патриарх в София и свещенослужители от Пловдивска епархия.

Сред богомолците на централния площад в Батак молитва към Всемилостивия Бог и удостоилите се с мъченическа смърт батачани бе и кметът на града Петър Паунов.

Знаменателни бяха думите, които високопреосвещеният митрополит Николай отправи към насъбралото се множество, призовавайки съвестта на православните българи. „Малък по големина, но велик по значение за нас – българите" – нарече той многострадалния мъченически, но свещен град Батак – Българската Голгота и като приномни думите, които изрече преди една година на същото това място: „Над Батак ще се спуска вече не страшната тишина, предизвикана от застиналото в ужас човешко естество на смъртта, а победната тишина на Възкресенската нощ, тихата светлина от светата слава на Небесния наш Отец, идваща как нас от ликовете на св. Баташки мъченици", архиерят добави: „Тишината тук, в Батак, цяла година говори на България с гласа на постоянната литургийна молитва. Трудно може да се опишат с думи чувствата и вълнението, което ни обзема, когато наведени над Светия Жертвеник в храма „Св. вмчца тите мощи на Божиите угодници са били „темелят, основата на храма – дома Господен", той заключи: „Домът Божий не е проста сграда, църквата не може да бъде музей за финансова печалба от билети, а е светилище. Православният храм е мястото, в което се срещаме с вечността и прославяме Дивния Бог, Който възсиява и в Своите светии.

Когато започнахме редовните всекидневни богослужения в храм „Св. вмчца Неделя", нашият свети престол бешe саркофагът със светите мощи. До нас с кладенецът, изкопан от ръцете на майките. Пред нас, върху техните свети мощи, е светата Чаша – неизчерпаемият кладенец с вода, течаща в живот вечен – кръвта Христова, пролята за прощаване на греховете ни. На същото това място, от също такава Чаша са приемали и те – светите Баташки мъченици, Тялото и Кръвта Христови. Идвали са с дълбока вяра батачани в каменния храм, за да чуят Словото Божие и то да ги укрепи в тежките дни. Вечнавали са се в този храм, кръщавали са тук децата си и пак тук са изпращали в последния им път своите близки и приятели. Знаели са два пътя – към дома и към храма. Затова и в най-съдбовния миг са потърсили пътя към храма. Тук те са потърсили и намерили силата – силата да устоят на мъченията и поставени пред избора: „вяра" или „живот" – да изберат вярата. Защото вярата е била техният живот. Пред живота земен те са избрали живота вечен.

Те са направили своя избор, избрали са добрата част, която никога няма да им се отнеме. Има моменти, в които всеки един от нас бива изправен пред не толкова драматичен, но също толкова съдбовен избор. Изборът между **вяра** и **удобство**. **Вяра** и **конформизъм**. **Вяра** и **предателство**. Всеки избира сам. Но името му и изборът му се помнят и записват. В книгата на Живота. В историята на Православната църква. В учебниците по история. В народната памет. В паметта и съвестта на нашите близки. Помнят се и се записват.

През изминалите месеци се надигнаха гласове, които смутиха свещения покой на това място. Смутиха чувства на хиляди и милиони вярващи православни българи. Надигнаха се гласове, които се опитват да порутят и осквернят църковно-богослужебната прослава на светите Баташки мъченици в църквата „Св. вмчца Неделя". Знам, че мнозина очакват днес да отправя порицание, може би да кажа остра дума срещу тези съвременни гонители на вярата. За да ни обвинят после, че сме смутители, фанатици, фундаменталисти и Бог знае какво още. Нямa да ги съдим. Славейки светите Баташки мъченици, ние не съдим и не търсим възмездие за техните мъчители. Славейки светите Баташки мъченици, ние прощаваме и на техните съвременни гонители. Нашият Бог е любов и ни е казал да обичаме ближния си, както обичаме себе си. Безусловно и без формалности. Но съцвеременно, не трябва да забравяме, че предателството е поставило начало на клането и сега това, което се върши срещу възкресяването на църквата „Св. вмчца Неделя" в изконното й канонично предназначение – тя да бъде действащ храм Божий, е предателство. А клането може да се извърши и с думи, защото всяка хула и клевета по адрес на светата Църква, на православното българско духовенство, служещо в този храм и срещу присъстващите на богослуженията в него е удар на словесея ятаган по православната ни християнска душа.

Ние знаем, че няма българин, кръстен в православната вяра, който да не чувства, че народът, Църквата и държавата са едно цяло, една душа и една сила, които и от тези бръчки да бъде засегнати, страдат и останалите. Няма човек, който да не знае или да не чувства, че Господ поругавам не бива. Както няма човек, който в тежък за себе си момент да не се обръща, макар в съркето си, към Господ Иисус Христос за помощ и да не измолва застъпничеството пред Него от нашите светии и мъченици. Това застъпничество изпросваме отново днес за всички вас, обични братя и сестри, и за целия православен наш народ, та по молитвите на св. Баташки мъченици Бог да ни дари с благоденствие, мир, здраве и душевно спасение."

Силни като бич и изобличаващи помътелите съвести бяха думите на митрополит Николай, отправени към предателите за връщането на статута на музей на храм „Св. Неделя" в Батак: „От николко месеца срещу принципа на Църквата се изправя един друг принцип. Принципът на подмяната, на унищожаването на истинското значение на дадено нещо и замяната му с нещо фалшиво, нещо измамно, нещо неистинско. Срещу правилата на православлтаната вяра отново въстават принципите на атеизма по отношение предназначението на църквата „Св. вмчца Неделя" и каноничната богослужебна прослава на Баташките мъченици в нея. Принципът на подмяната е основен метод, с който работи сатаната – князът на лъжата. Той се изгаря от вида на светите мощи, и затова иска те да бъдат мъртви кости, затворени в гроб. Той подменя Божия дом от

дом за молитва в разбойнически вертеп – музей за финансова печалба. Той очаква смъртта на всеки един човек и се страхува от прославата на живота в светийските ликове от иконите. Той иска в баташката църква „Св. Неделя" да властва смъртта и да замлъкнат устата ни, които вече цяла година пеят на св. Баташки мъченици: „Избавете ни от игото на дявола, Баташки новомъченици, жертва най-чиста и свята". Изправени сме – принцип срещу принцип. Принципът на отстояване на православлтаната вяра срещу принципа на унижаването и поругаването на християнските чувства на хората. Принципът на Църквата с принцип на народността и държавността. Другият с принцип на разтлененото. Всеки има право да избира над кой принцип ще застане. Но аз вярвам, че няма да се намери доголяма жестока ръка, сродна на онази, клала малко и голямо в Батак, която да посмее да свали кръста от купола на църква „Св. Неделя", да изнесе иконите от храма и да превърне светите мощи в музеен експонат" – каза Пловдивският митрополит Николай и отправи молитва към св. Баташки мъченици: „Помолете се, свети Баташки мъченици, за нашия български народ. Утешете всички нас с вашето застъпничество и ни заведете в райското блаженство, та заедно с вас да прославим любовта и милостта на нашия Спасител Христос, на Него-вия безначален Отец и на Светия Дух во-веки веков."

ЦВ

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2012 г.

„Църковен вестник"

1 година..... 30,00 лв.
6 месеца ..... 15,00 лв.
3 месеца ..... 7,50 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище" № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: bg.synpress@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Александра Карамихалева

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на ТАНКА ТОНЧЕВА ХРИСТОВА като се изписват точният адрес и пощенският код на получателя!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин" № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник" съдържа авторски текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.